

GESPLETEN

KARIN
SLAUGHTER
GESPLETEN

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Dit is een leesfragment uit *Gespleten*, de nieuwe thriller van Karin Slaughter, die op 12 juni 2018 zal verschijnen. Het is niet bestemd voor de verkoop en het wordt u aangeboden door HarperCollins Holland. Wij verzoeken u vriendelijk hieruit niet te citeren.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Pieces of Her*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: Ebru Sidar, Arcangel
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: GGP Media GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0156 2
ISBN 978 94 027 5586 2 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

20 augustus 2018

EEN

‘Andrea,’ zei haar moeder. ‘Andy,’ liet ze erop volgen, waarmee ze een verzoek inwilligde dat haar dochter haar al duizend keer had gedaan.

‘Mam –’

‘Laat me uitpraten, schat.’ Laura zweeg even. ‘Alsjeblieft.’

Andy knikte in afwachting van een preek die er al heel lang zat aan te komen. Vandaag was ze officieel eenendertig. Haar leven zat op een dood spoor. Het werd tijd om beslissingen te nemen, vóór het leven de beslissingen voor haar ging nemen.

‘Het is mijn schuld,’ zei Laura.

Andy voelde haar gesprongen lippen van verbazing uiteenwijken. ‘Wat is jouw schuld?’

‘Dat je hier bent. Dat je hier vastzit.’

Andy spreidde haar armen en gebaarde naar het restaurant. ‘Hier, in de Rise-n-Dine?’

Haar moeders blik gleed van de bovenkant van Andy’s hoofd naar haar handen, die nerveus naar de tafel terugdwarrelden. Donkerblond haar, opgebonden in een slordige paardenstaart. Donkere kringen onder haar vermoeide ogen. Nagels die tot op het leven waren afgekloven. Haar benige polsen, die uitstaken als de voorplecht van een schip. Over haar doorgaans bleke huid lag nu een grauw waas.

En dan was haar werkplunje nog niet eens in de lijst met smetten opgenomen. Het marineblauwe uniform hing als een papieren zak om haar heen. Het stugge, zilverkleurige insigne op haar borstzak toonde het palmlogo van Belle Isle met daaromheen het woord 'POLITIE-MELDKAMER'. Zo leek ze net een agent, maar niet echt. Net een volwassene, maar niet heus. Vijf nachten per week zat ze samen met vier andere vrouwen in een donkere, bedompte kamer, waar ze 911-oproepen beantwoordde, kentekens en rijbewijzen natrok en zaaknummers toewees. Rond zes uur 's ochtends glipte ze haar moeders huis weer in, waarna ze het grootste deel van haar dag versliep.

'Ik had je nooit terug moeten laten komen,' zei Laura.

Met opengeperste lippen staarde Andy naar de heldergele eidooiers op haar bord.

'Lieverd.' Laura reikte over de tafel naar haar hand en wachtte tot ze opkeek. 'Ik heb je uit je leven weggeplukt. Ik was bang en egoïstisch.' Er verschenen tranen in haar ogen. 'Had ik je maar niet zo hard nodig gehad. Had ik maar niet zoveel van je gevraagd.'

Andy schudde haar hoofd. Ze richtte haar blik weer op haar bord.

'Schat.'

Andy bleef haar hoofd schudden, want anders moest ze iets zeggen, en als ze iets zei, zou ze de waarheid moeten vertellen.

Haar moeder had haar nergens om gevraagd.

Drie jaar geleden was Andy in gedachten verzonken op weg geweest naar haar luizige flat in een vier verdiepingen tellend gebouw zonder lift in de Lower East Side. Ze was net het vooruitzicht aan de zoveelste nacht in het tweekamerkrot aan het verdringen – dat ze met drie andere meiden deelde, die ze geen van allen echt mocht en die alle drie jonger, mooier en talentvoller waren dan zij – toen Laura had gebeld.

‘Borstkanker,’ had ze gezegd. Ze had niet gefluisterd of eromheen gedraaid, maar was, kalm als altijd, meteen ter zake gekomen. ‘Stadium drie. De chirurg gaat de tumor verwijderen en voert, terwijl ik onder zeil ben, een biopsie uit op de lymfeklieren om te zien...’

Laura had nog meer gezegd. Met een afstandelijke, wetenschappelijke gedetailleerdheid, die niet aan Andy was besteed, want haar taalverwerkend vermogen was op slag in het niets opgelost, had ze uitgelegd wat er ging gebeuren. Wel was het woord ‘borst’ blijven hangen, en ze had meteen moeten denken aan haar moeders volle boezem. Weggestopt in een zedig badpak aan het strand. Glurend over de halslijn van de regency-jurk die ze op Andy’s zestiende verjaarspartijtje had gedragen, dat als thema Jane Austens Netherfield had gehad. Vastgesnoerd onder de voorgevormde cups en snijdende beugels van haar Lady Comfort-bh wanneer ze op de bank in haar spreekkamer zat en met haar logopediepatiënten bezig was.

Een echte schoonheid was Laura Lowell niet, maar ze

mocht er – zoals mannen dat zeiden – zeker wezen. Of misschien zeiden vrouwen dat, maar dan in de vorige eeuw. Laura was geen type voor dikke lagen make-up en parels, maar ze ging nooit de deur uit zonder een kam door haar korte grijze kapsel te halen. Haar linnen pantalons waren altijd kreukloos gesteven, en haar slips waren schoon en lubberden niet. Andy, daarentegen, vond het elke dag weer een hele toer om haar flat te verlaten. Telkens moest ze terug omdat ze iets was vergeten, zoals haar telefoon of haar ID-kaart voor op het werk, en één keer zelfs voor haar sneakers toen ze erachter kwam dat ze op haar huissloffen naar buiten was gelopen.

Als mensen in New York haar vroegen wat voor iemand haar moeder was, dacht ze automatisch aan iets wat Laura over haar eigen moeder had gezegd. *Ze wist altijd waar de deksels van haar tupperwarebakjes waren.*

Andy vond het nog te veel moeite om een gripzakje te sluiten.

Aan de telefoon, op dertienhonderd kilometer afstand, had ze alleen aan haar moeders ingehouden adem gehoord dat ze dit moeilijk vond. ‘Andrea?’

Met de geluiden van New York gonzend in haar oren had Andy zich weer op haar moeders stem geconcentreerd.

Kanker.

Ze probeerde iets te brommen, maar kreeg er geen geluid uit. Dit was shock. Dit was angst. Dit was losgeslagen paniek, omdat de wereld opeens gestopt was met

draaien en alles – de mislukkingen, de teleurstellingen, haar afschuwelijke leven in New York van de afgelopen zes jaar – zich terugtrok als het golfdal van een tsunami. Dingen die altijd verborgen hadden moeten blijven, verschenen opeens aan de oppervlakte.

Haar moeder had kanker.

Misschien was ze stervende.

Misschien ging ze dood.

‘Ik krijg chemo,’ had Laura gezegd, ‘wat volgens de verhalen geen pretje is.’ Ze was het gewend Andy’s langdurige stiltes op te vullen, had lang geleden geleerd die te negeren als ze niet wilde dat het op ruzie uitliep in plaats van op hervatting van een beschaafd gesprek. ‘Vervolgens moet ik elke dag een pil slikken, en dat is het dan. De overlevingskans na vijf jaar is ruim zeventig procent, dus veel reden voor zorg is er niet, behalve dan dat ik erdoorheen moet.’ Een adempauze, of misschien hoopte ze dat Andy iets wilde zeggen. ‘Het is uitstekend te behandelen, schat. Ik wil niet dat je je zorgen maakt. Blijf maar waar je bent. Je kunt toch niets doen.’

Er was keihard geclaxonneerd. Andy had opgekeken. Ze stond als een standbeeld midden op een zebrapad. Met moeite zette ze zich in beweging. De telefoon brandde tegen haar oor. Het was na middernacht. Zweet rolde over haar rug en lekte als gesmolten boter uit haar oksels. Ze hoorde het ingeblikte gelach van een comedy, flessengerinkel en een naamloze, allesdoordringende

hulpkreet, van het soort dat ze al tijdens haar eerste maand in de stad had leren negeren.

De stilte aan haar kant van de lijn duurde te lang. ‘Andrea?’ had haar moeder ten slotte aangedrongen.

Andy had haar mond geopend zonder te weten wat ze moest zeggen.

‘Schat?’ had haar moeder gevraagd, nog steeds geduldig, nog steeds belangeloos vriendelijk, zoals tegen iedereen die ze tegenkwam. ‘Ik hoor straatgeluiden, anders zou ik denken dat de verbinding was verbroken.’ Weer zweeg ze even. ‘Andrea, ik moet echt weten dat mijn verhaal tot je is doorgedrongen. Het is belangrijk.’

Haar mond had nog steeds opgehangen. De rioollucht die niet uit haar wijk was weg te denken, had zich achter in haar neus genesteld, als een sliert overgare spaghetti die tegen een keukenkastje was gekwakt. Weer werd er geclaxonneerd. Weer schreeuwde een vrouw om hulp. Weer rolde er een zweetdruppel over haar rug naar beneden. In de tailleband van haar slip bleef hij steken. Op de plek waar ze die altijd naar beneden trok, was het elastiek ingescheurd.

Andy wist nog steeds niet hoe ze erin geslaagd was zichzelf uit haar verdoving los te maken, maar ze wist wel wat ze uiteindelijk tegen haar moeder had gezegd: ‘Ik kom naar huis.’

Aan haar zes jaar in de stad had ze bitter weinig overgehouden. Haar drie parttimebaantjes had ze met een sms’je opgezegd. Haar metrokaart was naar een dakloze

vrouw gegaan, die haar eerst had bedankt en toen had gekrijst dat ze een vuile hoer was. Alleen het hoogstnoodzakelijke ging haar koffer in: lievelingsshirts, spijkerbroeken die lekker zaten, verschillende boeken die niet alleen de reis vanaf Belle Isle hadden overleefd, maar ook vijf opeenvolgende verhuizingen naar steeds luizigere flats. Eenmaal thuis zou ze haar handschoenen, haar gewatteerde winterjas en haar oorwarmers niet meer nodig hebben. Het was haar te veel moeite geweest om haar lakens te wassen of ze zelfs maar van de oude chesterfieldbank te halen, die als bed dienstdeed. Bij het aanbreeken van de dag was ze naar LaGuardia vertrokken, nog geen acht uur na haar moeders telefoontje. In een oogwenk was haar leven in New York voorbij geweest. Het enige wat haar drie jongere, getalenteerdere flatgenotes aan haar zou doen herinneren, waren de voor de helft opgegeten sandwich Filet-O-Fish die ze in de koelkast had achtergelaten en haar deel van de huur voor de volgende maand.

Dat was nu drie jaar geleden, bijna de helft van het aantal jaar dat ze in de stad had gewoond. Als ze zich gedeprimeerd voelde, zocht ze tegen wil en dank op Facebook haar vroegere flatgenoten op om te zien hoe het hun verging. Zij vormden haar maatstaf. Haar stok achter de deur. Een van hen had zich opgewerkt tot het middenkader van een modeblog. De tweede had haar eigen ontwerpbedrijfje voor maatsneakers opgericht. De derde was gestorven na zich op het jacht van een rijke

vent aan cocaïne te buiten te zijn gegaan, maar nog steeds waren er nachten dat Andy, zoals wanneer ze tijdens haar werk een telefoontje van een twaalfjarige binnenkreeg die het grappig vond om 911 te bellen met het smoesje dat hij gemolesteerd werd, onwillekeurig dacht dat ze de minst getalenteerde van hen allemaal was.

Jezus, een jacht.

Een jácht.

‘Schat?’ Haar moeder tikte op de tafel om haar aandacht te trekken. Het lunchpubliek was grotendeels verdwenen. Voor in de zaak keek een man boos boven zijn krant uit. ‘Waar ben je toch?’

Weer spreidde Andy haar armen en wees om zich heen, maar het gebaar voelde gemaakt. Ze wisten heel goed waar ze was: op nog geen acht kilometer van waar ze was begonnen.

Andy was naar New York vertrokken in de veronderstelling een manier te zullen vinden om te kunnen schitteren, maar het weinige licht dat ze uiteindelijk uitstraalde, leek meer op het flauwe schijnsel van een oude noodzaklantaarn die te lang in de keukenla had gelegen. Actrice of model of iets vergelijkbaar clichématigs had ze niet willen worden. Ze had nooit van een leven als ster gedroomd. Een leven in de nabijheid van sterren, dat was haar ambitie geweest: persoonlijk assistent, koffiehaler, rekvisiteur, decorschilder, socialmediamanager, lid van het ondersteunend personeel dat het leven van de ster mogelijk maakte. Ze wilde zich koesteren in

de gloed. Erbij horen. Mensen kennen. Connecties hebben.

Haar docent aan het Savannah College of Art and Design had haar een geschikte connectie geleden. Ze had grote indruk op hem gemaakt met haar hartstochtelijke liefde voor de kunst, tenminste dat had hij beweerd. Dat hij dat had gezegd toen ze in bed lagen, had ze pas na afloop een punt gevonden. Toen ze de affaire had beëindigd, had de man haar terloopse opmerking over de carrière waarop ze zich wilde concentreren als een bedreiging opgevat. Voor Andy het door had gehad, voor ze aan haar docent had kunnen uitleggen dat ze zijn flagrant ongepaste gedrag niet als hefboom gebruikte om haar carrière op gang te helpen, had hij zijn invloed al aangewend om een baan voor haar te regelen als assistent van de assistent-decorontwerper in een off-Broadwayproductie.

Off-Broadway!

Op hooguit een steenworp afstand van on-Broadway!

Nog een jaar en Andy zou afstuderen in theatertechniek, maar ze had haar koffer gepakt en was zonder achterom te kijken naar het vliegveld vertrokken.

Twee maanden later was de voorstelling na verpletterend slechte recensies gestopt.

De rest van de crew had al snel ander werk gevonden, had zich bij andere producties aangesloten, maar Andy had zich een typisch New Yorks leven aangemeten. Ze had gewerkt als serveerster, als hondenuitlater, als recla-

meschilder, als incasseerder voor een telefoonbedrijf, als bezorger, als faxcontroleur, als broodjesmaker, als vakbondsloze kopieerpapierinvoerder, om te eindigen als de sneue loser die een half opgegeten sandwich Filet-O-Fish in de koelkast had laten liggen, de huur voor een maand op het keukenblad had achtergelaten en naar Kneutergat in Georgia was vertrokken, of waar ze ook vandaan kwam.

Het enige wat Andy mee terug naar huis had genomen, was een laatste snippertje waardigheid, en dat ging ze verkwisten aan haar moeder.

Ze keek op van haar eieren. ‘Mam.’ Ze kuchte even voor ze het opbiechtte. ‘Wat lief dat je dat zegt, maar het is jouw schuld niet. Het klopt dat ik naar huis ben gekomen om jou te zien. Maar ik ben gebleven om andere redenen.’

‘Wat voor redenen dan? Je vond het heerlijk in New York.’

Ze had New York gehaat.

‘Je deed het zo goed daar.’

Ze was er bijna verzopen.

‘Die jongen met wie je uitging, was gek op je.’

En op elke gleuf in zijn gebouw.

‘Je had zoveel vrienden.’

En niet een van hen had na haar vertrek iets van zich laten horen.

‘Tja,’ verzuchtte Laura. Het lijstje aansporingen was kort maar indringend geweest. Zoals gewoonlijk was

Andy een open boek voor haar. ‘Liefje, je hebt altijd iemand anders willen zijn. Een bijzonder iemand. Iemand met een gave, bedoel ik, een uniek talent. Voor mij en voor papa ben je natuurlijk heel bijzonder.’

‘Dank je,’ zei ze, maar het kostte haar moeite niet met haar ogen te rollen.

‘Je hebt wel degelijk talent. Je bent slim. Meer dan slim. Je bent intelligent.’

Andy streek met haar handen over haar gezicht, alsof ze zichzelf uit dit gesprek kon wissen. Ze wist dat ze talent had en slim was. Het probleem was dat iedereen in New York getalenteerd en slim was geweest. Zelfs de jongen achter de kassa in de buurtsuper was grappiger, sneller en slimmer geweest dan zij.

‘Er is niks mis met gewoon zijn,’ benadrukte Laura. ‘Gewone mensen leiden heel zinvolle levens. Kijk maar naar mij. Je pleegt echt geen verraad als je van het leven geniet.’

Andy zei: ‘Ik ben eenendertig, ik heb al drie jaar geen echte date gehad; ik heb een schuld van drieënzestigduizend dollar voor een studie die ik niet eens heb afge maakt, en ik woon in een kamer boven mijn moeders garage.’ Moeizaam perste de lucht zich door haar neus toen ze probeerde te ademen. Het verwoorden van de lange lijst had haar borst samengesnoerd. ‘Het gaat er niet om wat ik verder nog kan doen. Wat ik verder nog kan verkloten, daar gaat het om.’

‘Je gaat niets verkloten.’

‘Mam...’

‘Je bent gewoon een beetje depri. Een mens kan overal aan wennen, ook aan slechte dingen. Je kunt nu alleen maar overeind krabbelen. Van de vloer kun je niet vallen.’

‘Heb je weleens van kelders gehoord?’

‘Kelders hebben ook vloeren.’

‘Dat heet de grond.’

‘Maar “grond” is gewoon een ander woord voor “vloer”.’

‘Grond gaat dieper, en dat heet graf.’

‘Waarom ben je toch altijd zo morbide?’

Plotseling opkomende ergernis sleep een messcherpe rand aan Andy’s tong, maar ze slikte haar woorden in. Nu ze niet meer konden ruziën over te laat thuiskomen, over make-up of strakke spijkerbroeken, waren er andere zaken die aanleiding gaven tot conflicten met haar moeder. Dat kelders vloeren hadden. De goede kant om wc-papier van de rol te scheuren. Of vorken met de tanden naar boven of naar beneden in de vaatwasser gingen. Of het een winkelwagentje of een winkelkarretje was. Dat Laura de naam van de kat verkeerd uitsprak, want hij heette Mr. Purrkins in plaats van Mr. Perkins.

‘Toen ik laatst met een patiënt bezig was, gebeurde er iets heel vreemds,’ zei Laura.

Met een cliffhanger van onderwerp veranderen was typisch zo’n uitgesleten pad naar wapenstilstand.

‘Echt heel vreemd,’ bekleemtoonde ze.

Andy aarzelde en gaf toen een aanmoedigend knikje.

‘Hij vertoonde symptomen van Broca-afasie. Een rechtszijdige verlamming.’ Laura was logopedist en woonde in een kustplaatsje vol pensionado’s. Het gros van haar patiënten was getroffen door een ondermijnende beroerte. ‘In zijn vorige leven werkte hij in de IT, maar dat doet er verder niet toe.’

‘Wat was er zo vreemd aan?’ vroeg Andy, zoals van haar verwacht werd.

Laura glimlachte. ‘Hij vertelde over de bruiloft van zijn kleinzoon, en ik heb geen idee wat hij probeerde te zeggen, maar het klonk als “blue suede shoes”. En opeens kreeg ik een flits, kwam er een soort herinnering boven, aan toen Elvis stierf.’

‘Elvis Presley?’

Ze knikte. ‘Dat was in ’77, dus ik moet veertien zijn geweest en was eerder fan van Rod Stewart dan van Elvis. Hoe dan ook, we hadden een stel aartsconservatieve dames in onze kerk die zich de ogen uit de kop jankten omdat hij er niet meer was.’

Andy lachte weifelend, onzeker welke kant het verhaal op ging.

Laura lachte al even weifelend terug. Chemobrein, ook al was haar laatste behandeling al een hele tijd geleden geweest. Ze was de clou van haar verhaal vergeten. ‘Gewoon iets grappigs wat ik me herinnerde.’

‘Ze waren zeker behoorlijk hypocriet, die dames met hun knotjes?’ Andy probeerde haar geheugen op te frissen. ‘Want Elvis was nogal sexy, hè?’

‘Laat ook maar.’ Laura gaf haar weer een klopje op haar hand. ‘Ik ben zo blij met jou. Zoals je me gesteund hebt toen ik ziek was. Zo hecht als we nog steeds zijn. Dat koester ik. Het is een geschenk.’ Haar moeders stem begon te trillen. ‘Maar ik ben nu beter. En je moet je eigen leven weer oppakken. Ik wil dat je gelukkig bent, of je in elk geval met jezelf verzoent. En ik ben bang dat dat hier niet gaat lukken, schat. Ook al wil ik het nog zo graag gemakkelijker voor je maken, ik weet dat het alleen kans van slagen heeft als je het helemaal zelf doet.’

Andy sloeg haar blik op naar het plafond en staaarde daarna naar het verlaten winkelcentrum. Ten slotte keek ze haar moeder weer aan.

Laura had tranen in haar ogen. Ze schudde haar hoofd, vol ontzag, leek het. ‘Je bent fantastisch. Weet je dat?’

Andy lachte wat moeizaam.

‘Je bent fantastisch omdat je zo helemaal jezelf bent.’ Laura legde haar hand op haar hart. ‘Je bent begaafd, je bent mooi, en je vindt vast je weg, schat, de juiste weg, hoe die ook is, want het zal de weg zijn die je zelf hebt gekozen.’

Andy kreeg een brok in haar keel. Haar ogen werden vochtig. Om hen heen heerste stilte. Ze hoorde het bloed door haar aderen ruisen.

‘Goed.’ Laura lachte, weer zo’n sleetse tactiek om een emotioneel moment te verlichten. ‘Gordon vindt dat ik je een deadline moet geven voor je vertrek.’

Gordon. Andy's vader. Trust- en vastgoedadvocaat. Zijn hele leven bestond uit deadlines.

‘Maar ik geef je geen deadline,’ zei Laura. ‘En ook geen ultimatum.’

Gordon was ook dol op ultimatum.

‘Als dit namelijk je leven is... Ze wees naar het politieachtige, volwassenachtige uniform. ‘...omarm het dan. Accepteer het. En als je iets anders wilt doen...’ Weer kneep ze in Andy's hand. ‘...dan ga je iets anders doen. Je bent nog jong. Je hebt geen hypotheek, niet eens een auto op afbetaling. Maar je bent gezond. Je bent slim. Je kunt alles doen wat je wilt.’

‘Niet met mijn studieschuld.’

‘Andrea,’ zei Laura. ‘Ik wil niet de onheilsprofeet uithangen, maar als je futloze rondjes blijft draaien, ben je voor je het weet veertig en doodziek van je leven in een tredmolen.’

‘Veertig,’ herhaalde Andy, een getal dat met elk voortschrijdend jaar minder oud en afgeleefd leek.

‘Je vader zou zeggen –’

‘Niet lullen maar poetsen.’ Gordon zei dat Andy in actie moest komen, iets van zichzelf moest maken, iets moest dóén. Heel lang had ze haar apathie aan hem weten. Als allebei je ouders gedreven, succesvolle mensen waren, was lui zijn toch een soort rebellie? Dan was je toch dwars en koos je consequent voor de gemakkelijke weg als de moeilijke weg gewoon... te moeilijk was?

‘Mrs. Oliver?’ zei een oudere dame. Dat ze inbreuk

maakte op een vredig moeder-en-dochtermoment leek niet tot haar door te dringen. ‘Ik ben Betsy Barnard. Vorig jaar hebt u mijn vader behandeld. Ik wilde u alleen even bedanken. U hebt wonderen verricht.’

Laura stond op en schudde de vrouw de hand. ‘Wat lief dat u dat zegt, maar hij heeft het helemaal zelf gedaan.’ Ze schakelde moeiteloos over op wat Andy haar Oliver-de-hulpverleenstermodus noemde en stelde open vragen over de vader van de vrouw, die ze zich duidelijk niet meer kon herinneren, maar ze deed het niet slecht, zodat de vrouw zich gemakkelijk liet beetnemen.

Met een knikje naar Andy zei Laura: ‘Dit is mijn dochter, Andrea.’

Betsy knikte vluchtig terug. Stralend onderging ze Laura’s aandacht. Iedereen hield van haar moeder, ongeacht de rol die ze speelde: logopedist, vriendin, ondernemer, kankerpatiënt, moeder. Haar vriendelijkheid was van het niet-aflatende soort, die dankzij haar scherpe, soms wat cynische gevatheid nooit te stroperig werd.

Soms, meestal als ze een paar drankjes ophad, vertoonde Andy dezelfde eigenschappen tegenover vreemden, maar als ze haar eenmaal echt hadden leren kennen, bleven ze zelden hangen. Misschien was dat Laura’s geheim. Ze had tientallen, misschien wel honderden vrienden en vriendinnen, maar geen van hen kende het hele plaatje.

‘O!’ zei Betsy luid. ‘Dan zal ik u aan mijn dochter voorstellen. Frank heeft u vast alles over haar verteld.’

‘Reken maar dat Frank dat gedaan heeft.’

Andy zag de opluchting in Laura’s ogen; ze was de naam van de man inderdaad vergeten. Ze knipoogde naar haar dochter en viel even terug in haar moederrol.

‘Shelly!’ Met een driftig gebaar wenkte Betsy haar dochter. ‘Kom, dan stel ik je voor aan de mevrouw die opa’s leven heeft helpen redden.’

Een beeldschone, jonge blondine kwam met tegenzin aangeslenterd. Ze plukte wat ongemakkelijk aan de lange mouwen van haar rode UGA- shirt. De witte bulldog op haar borst droeg een bijpassend rood shirt. Ze schaamde zich duidelijk dood, want ze was op een leeftijd dat je je moeder alleen nodig had voor geld of medeleven. Andy wist nog precies hoe dat gevoeld had, dat eeuwige aantrekken en afstoten. Nog steeds was ze meestal minder ver van dat stadium verwijderd dan haar lief was. Het was een universeel gegeven dat je moeder de enige persoon op de hele wereld was die kon zeggen dat je haar leuk zat en je tegelijkertijd het gevoel kon geven dat ze eigenlijk zei: ‘Je haar zit altijd vreselijk, behalve nu heel even.’

‘Shelly, dit is Mrs. Oliver.’ Betsy Barnard stak haar arm bezitterig door die van haar dochter. ‘Shelly gaat komend najaar naar de University of Georgia. Toch, liefje?’

‘Ik heb ook aan de UGA gestudeerd,’ zei Laura. ‘Maar

dat was in de tijd dat we aantekeningen maakten op klei-tabletten.’

Shelly zakte nog wat dieper door de grond toen haar moeder iets te luid lachte om de belegen grap. In een poging de spanning weg te nemen vroeg Laura het meisje beleefd naar haar hoofdvak, haar dromen, haar ambities. Het was het soort bemoeizucht dat je in je jeugd als een persoonlijke belediging opvatte, maar als volwassene besepte je dat dit de enige vragen waren die volwassenen aan je wisten te stellen.

Andy keek naar haar halfvolle koffiebeker. Ze voelde zich onmogelijk moe. Nachtdiensten. Ze kon er maar niet aan wennen, redde het alleen door van het ene dutje naar het andere te sukkelen, wat betekende dat ze uiteindelijk toiletpapier en pindakaas uit haar moeders voorraadkast stal omdat ze nooit tijd vrijmaakte om naar de winkel te gaan. Waarschijnlijk was dat de reden waarom Laura op een verjaardagslunch in plaats van een verjaardagsontbijt had aangedrongen, want in het laatste geval had Andy zich kunnen terugtrekken in haar hol boven de garage om voor de tv in slaap te vallen.

Eigenlijk was het zorgelijk dat haar ouders over haar hadden gepraat. Dat beloofde zelden iets goeds. Andy hield van haar ouders, maar wanneer die twee elkaar zagen, waren ze geneigd haar hele leven uit te stippelen, en wel op zo'n manier dat het voor iedereen alleen maar op een grote teleurstelling kon uitlopen.

Ze nam een laatste slok koffie, die inmiddels zo koud

was dat hij als een stroom ijsklontjes door haar keel gleet. Met haar blik zocht ze de serveerster. Het meisje was druk met haar telefoon bezig. Haar schouders hingen af, en ze smakte luidruchtig op haar kauwgom.

Een snerende opmerking onderdrukkend stond Andy van tafel op. Hoe ouder ze werd, hoe moeilijker ze het vond om niet aan de neiging toe te geven net als haar moeder te worden. Hoewel Laura haar achteraf gezien vaak goed advies had gegeven: rechtop staan als je op je dertigste geen last van je rug wilt hebben; betere schoenen kopen, anders krijg je op je dertigste de rekening gepresenteerd; jezelf verstandige gewoontes aanleren, anders zul je er op je dertigste voor moeten boeten.

Andy was eenendertig. De rekening was inmiddels zo hoog opgelopen dat ze praktisch failliet was.

‘Ben je van de politie?’ Eindelijk keek de serveerster op van haar telefoon.

‘Afgestudeerd in theatertechniek.’

Het meisje trok haar neus op. ‘Zou niet weten wat dat is.’

‘Ik ook niet.’

Andy schonk zichzelf nog eens bij. De serveerster keek haar telkens tersluiks aan. Misschien kwam het door het politieachtige uniform. Ze leek het type dat wat Molly of minstens een zakje wiet in haar tas had zitten. Zelf had Andy het ook niet zo op haar uniform. Gordon had de baan voor haar geregeld. Waarschijnlijk hoopte hij dat ze uiteindelijk bij de echte politie

zou gaan. Aanvankelijk had Andy niets van dat idee moeten hebben, want in haar ogen waren agenten klootzakken. Vervolgens had ze een paar agenten leren kennen en had ze beseft dat het doorgaans fatsoenlijke mensen waren die rotklussen moesten opknappen. Na een jaar in de meldkamer had ze de pest gekregen aan de hele wereld, want twee derde van de telefoontjes was afkomstig van stommelingen die geen idee hadden hoe een noodgeval eruitzag.

Laura was nog steeds met Betsy en Shelly Barnard in gesprek, een scène die Andy maar al te vertrouwd voorkwam. Ze wisten niet hoe ze het gesprek op een elegante manier moesten beëindigen, en Laura was te beleefd om het zelf af te kappen. In plaats van naar de tafel terug te keren liep Andy naar het raam van plaatglas. Het restaurant bevond zich op een eersteklas plek in het winkelcentrum van Belle Isle, in een hoekpand op de begane grond. Aan de andere kant van de promenade duidde de kolkende Atlantische Oceaan op een naderende storm. Op het vlakke, samengepakte zand werd gefietst of werden honden uitgelaten.

Belle Isle was niet 'belle' en eigenlijk was het ook geen eiland. Het was een door mensenhand aangelegd schiereiland uit de jaren tachtig, toen het geniekorps de haven van Savannah had uitgebaggerd. Het leger had de nieuwe landtong bestemd als onbewoonde, natuurlijke barrière tegen orkanen, maar de staat had met dollartekens in de ogen naar het nieuwe stuk strand

gekeken. Vijf jaar na het baggerwerk ging ruim de helft van het gebied schuil onder beton: strandvilla's, herenhuizen, koopflats, winkelcentra. De rest bestond uit tennis- en golfbanen. Gepensioneerde noorderlingen vermaakten zich de godganse dag in de zon, dronken martini's bij zonsondergang en belden 911 als hun buren hun vuilcontainers te lang aan de straat lieten staan.

'Jezus,' fluisterde iemand, zacht en grimmig, maar ook met een ondertoon van verbazing.

Van het ene op het andere moment voelde de lucht anders. Dat was de enige juiste beschrijving. Andy's nekhartjes gingen overeind staan. Een koude rilling trok langs haar rug. Haar neusvleugels trilden. Haar mond werd droog. Haar ogen traanden.

Er klonk een geluid als van een pot die openklikte.

Andy draaide zich om.

Het oortje van de koffiebeker gleed uit haar vingers. Haar ogen volgden de val naar de vloer. Wit aardewerk spatte uiteen op de witte tegels.

Erst was het griezelig stil geweest, maar nu heerste er chaos. Gegil. Gehuil. Mensen renden ineengedoken weg, met hun handen over hun hoofd.

Kogels.

Pop-pop.

Shelly Barnard lag op de vloer. Op haar rug. Met haar armen gespreid en haar benen verdraaid. Haar ogen wijd opengesperd. Haar rode shirt leek nat en plakte aan

haar borst. Uit haar neus sijpelde bloed. Andy zag het rode streepje over haar wang glijden en in haar oor verdwijnen.

Ze droeg kleine bulldogoorbellen.

'Nee!' jammerde Betsy Barnard. 'N—'

Pop.

Andy zag de achterkant van haar keel in een golf bloed naar buiten stulpen.

Pop.

De zijkant van Betsy's schedel sperde zich als een hondenbek open.

Ze smakte zijwaarts op de vloer. Boven op haar dochter. Op haar dode dochter.

Dood.

'Mam,' fluisterde Andy, maar Laura kwam er al aan. Gebukt en met haar armen gespreid rende ze op Andy af. Haar mond stond open. Haar ogen waren groot van angst. Haar gezicht was bezaaid met rode spikkels, net sproeten.

Andy's achterhoofd sloeg tegen het raam toen ze tegen de vloer werd gewerkt. Ze voelde een vleug van haar moeders adem langs haar gezicht stromen terwijl alle lucht uit haar longen werd geslagen. Haar zicht werd wazig. Ze hoorde gekraak en keek op. Boven haar begon het glas te barsten.

'Alsjeblieft!' schreeuwde Laura. Ze had zich omgerold, zat op haar knieën en krabbelde overeind. 'Stop, alsjeblieft.'

Andy knipperde met haar ogen. Wreef erin met haar vuisten. Gruis sneed haar oogleden open. Was het zand? Glas? Geklonterd bloed?

‘Alsjeblieft!’ riep Laura.

Weer knipperde Andy met haar ogen.

En nog eens.

Een man richtte een wapen op haar moeders borst. Geen politiepistool, maar zo’n ding met een cilinder, dat ze vroeger in het Wilde Westen hadden. Hij was er ook naar gekleed: zwarte spijkerbroek, zwart overhemd met parelmoeren knopen, zwartleren vest en zwarte cowboyhoed. Zijn riem hing laag op zijn heupen. Een holster voor de revolver, een lange leren schede voor een jachtmes.

Knap.

Een jong, glad gezicht. Hij was van Shelly’s leeftijd, misschien iets ouder.

Maar Shelly was nu dood. Ze zou niet meer naar de UGA gaan. Ze zou zich nooit meer voor haar moeder generen, want haar moeder was ook dood.

En nu richtte de man die hen allebei had vermoord, een wapen op de borst van háár moeder.

Andy ging rechtop zitten.

Laura had nog maar één borst, de linker, boven haar hart. De chirurg had de rechterborst verwijderd, en ze had nog geen reconstruerende operatie gehad omdat ze er niet aan moest denken naar de zoveelste arts te gaan voor de zoveelste procedure, en nu ging die moordenaar die voor haar stond er een kogel doorheen jagen.

‘Mm...’ Het woord stokte in Andy’s keel. Ze kon het alleen maar denken...

Mam.

‘Rustig maar.’ Laura klonk kalm en beheerst. Ze hield haar handen voor zich uit, alsof die de kogels konden tegenhouden. ‘Ga nu maar weg,’ zei ze tegen de man.

‘Fuck you.’ Zijn blik schoot naar Andy. ‘Waar is je wapen, vuile smeris?’

Andy kromp ineen, verstrakte tot een bal.

‘Ze heeft geen wapen,’ zei Laura, nog steeds op kalme toon. ‘Ze werkt in de meldkamer van de politie. Ze is geen agent.’

‘Opstaan!’ schreeuwde hij tegen Andy. ‘Ik zie je penning! Opstaan, smeris! Doe je werk!’

‘Het is geen penning. Het is een insigne. Rustig nou maar.’ Laura maakte een kloppende beweging met haar handen, net als vroeger wanneer ze Andy’s avonds instopte. ‘Andy, goed luisteren.’

‘Naar mij luisteren, stomme bitches!’ Speeksel spatte uit zijn mond. Hij schudde met de revolver. ‘Opstaan, smeris. Jij bent aan de beurt.’

‘Nee.’ Laura ging voor hem staan. ‘Ik ben aan de beurt.’
De man richtte zijn blik weer op Laura.

‘Schiet dan.’ Ze klonk buitengewoon zeker van zichzelf. ‘Schiet mij maar dood.’

Verwarring brak het woedende masker van zijn gezicht. Hier had hij geen rekening mee gehouden. Men-

sen hoorden doodsbang te zijn in plaats van zich vrijwillig aan te bieden.

‘Schiet dan,’ herhaalde ze.

Hij tuurde over Laura’s schouder naar Andy en keek toen weer naar Laura.

‘Toe dan,’ zei ze. ‘Je hebt nog maar één kogel. Dat weet jij ook. Er gaan maar zes kogels in het pistool.’ Ze hield haar handen omhoog en liet hem vier vingers van haar linkerhand zien en één van haar rechterhand. ‘Daarom heb je de trekker nog niet overgehaald. Er is nog maar één kogel over.’

‘Je weet helemaal niet –’

‘Als je mij doodschiet, gaat mijn dochter ervandoor. Toch, Andy?’

Wat?

‘Andy,’ zei haar moeder. ‘Je moet wegrennen, schat.’

Wat?

‘Hij kan niet snel genoeg herladen om jou te raken.’

Wat?

‘Fuck!’ schreeuwde de man, als om zichzelf weer tot woede op te zwepen. ‘Kop houden! Allebei!’

‘Andy,’ Laura zette een stap in de richting van de gewapende man. Ze strompelde. Uit de scheur in haar linnen broek stroomde bloed. Er stak iets wits uit wat op bot leek. ‘Goed luisteren, liefje.’

‘Staan blijven, zeg ik!’

‘Neem de keukendeur,’ zei Laura, nog steeds met vaste stem. ‘Achter is een uitgang.’

Wat?

‘Stoppen, bitch. Jullie allebei.’

‘Vertrouw me maar,’ zei Laura. ‘Hij kan niet op tijd herladen.’

Mam.

‘Opstaan.’ Weer deed Laura een stap naar voren. ‘Opstaan, zei ik.’

Mam, nee.

‘Andrea Eloise.’ Nu zette ze haar moederstem op in plaats van haar mamastem. ‘Opstaan. Nu.’

Andy’s lichaam kwam uit eigen beweging overeind. Linkervoet plat, rechterhiel omhoog, vingers tegen de grond, een hardloper bij het startblok.

‘Stop!’ Met een ruk richtte de man zijn wapen op Andy, maar Laura bewoog mee. Nu trok hij het met een ruk terug, maar ze volgde de beweging en dekte Andy met haar lichaam. Beschermd haar tegen de laatste kogel in de revolver.

‘Schiet mij maar neer,’ zei Laura. ‘Toe dan.’

‘Krijg de tyfus.’

Andy hoorde een klik.

De trekker die werd overgehaald? De hamer tegen de kogel?

Ze had haar ogen dichtgeknepen en sloeg haar handen om haar hoofd.

Maar er gebeurde niets.

Er werd geen kogel afgevuurd. Er klonk geen pijnkreet. Geen bons van haar moeder die dood op de grond viel.

Vloer. Grond. Graf.

Ineengedoken keek Andy weer op.

De man had de schede van het jachtmes losgeklikt.

Langzaam trok hij het eruit.

Vijftien centimeter staal. Gekarteld aan de ene kant.

Vlijmscherp aan de andere kant.

Hij stak de revolver in de holster en wierp het mes in zijn voorkeurshand. Hij hield het lemmet niet omhoog, zoals bij een steakmes, maar met de punt naar beneden, om iemand neer te steken.

‘Wat ben je daarmee van plan?’ vroeg Laura.

Hij antwoordde niet. Hij liet het haar zien.

Twee stappen naar voren.

Het mes vloog in een boog omhoog en sneed toen naar beneden, recht op haar moeders hart af.

Andy was verlamd, te bang om zich op te rollen, te geschokt om iets te doen, behalve toezien hoe haar moeder stierf.

Laura stak haar hand uit als om het mes tegen te houden. Het lemmet ging dwars door het midden van haar handpalm. In plaats van neer te storten of luid te schreeuwen, sloeg ze haar vingers om het heft.

Strijd bleef uit. Daarvoor was de moordenaar te verbaasd.

Het lange lemmet stak nog uit Laura’s hand toen ze het mes uit zijn greep wrong.

Hij strompelde achterwaarts.

Hij keek naar het mes dat uit haar hand stak.

Eén seconde.

Twee seconden.

Drie.

Kennelijk dacht hij opeens aan de revolver op zijn heup. Zijn rechterhand ging naar beneden. Zijn vingers plooiden zich om de greep. De mond van de loop flitste zilverig op. Met een zwaai legde hij zijn linkerhand als een kom om het wapen, klaar om de laatste kogel door het hart van haar moeder te jagen.

Zwijgend hief Laura haar arm, en met een achterhandse zwaai stootte ze het lemmet in de zijkant van zijn hals.

Tjak, alsof een slager een stuk rundvlees afsneed.

De echo van het geluid werd in alle hoeken van de ruimte weerkaatst. De man hapte naar adem. Zijn mond viel open. Zijn ogen werden groot.

Laura's hand zat nog aan zijn hals vastgepind, klem tussen heft en lemmet.

Andy zag haar vingers bewegen.

Er klonk een klik. De revolver trilde toen hij hem wilde heffen.

Laura zei iets, meer gegrom dan woorden.

Het wapen kwam steeds hoger. Hij probeerde te richten.

Laura trok het mes dwars door zijn keel naar buiten.

Bloed, pezen, kraakbeen.

Geen straal, geen nevel zoals eerst. Alles stroomde uit zijn opgehaalde hals, alsof er een dam doorbrak.

Zijn zwarte overhemd werd nog zwarter. De parelmoeren knopen kleurden verschillende tinten roze.

De revolver viel het eerst.

Toen raakten zijn knieën de vloer. Vervolgens zijn borst. Daarna zijn hoofd.

Andy keek naar zijn ogen toen hij viel.

Nog voor hij de grond raakte, was hij dood.

Over het werk van Karin Slaughter:

‘Goede thrillers ontregelen de levens van hun personages, en als ze intelligent en inventief geschreven zijn, ontregelen ze ook de lezers. Karin Slaughter beheerst die kunst. Ze neemt misdaad, de oorzaken en gevolgen ervan serieus.’
de Volkskrant

‘Thema’s, karakters, plot, stijl: krachtig, rauw en empathisch.’ *de Volkskrant*

‘Vakmanschap.’ *NRC*

‘Een echte ouderwetse Karin Slaughter.’
Ineke Lenting, vertaler

‘Waanzinnig goed.’ *Twan Huys*

‘Slaughter, altijd heftig.’ *Trouw*

Gemiddeld 4 sterren – ****
in *VN's Detective & Thrillergids*

‘Ik wil het in mijn boeken hebben over geweld tegen vrouwen. En wat dat met hen doet. Hoe het mensen kan breken, maar ook hoe het ze sterker kan laten terugkomen.’
Karin Slaughter

‘Met haar compacte directe stijl, haar sporadische grimmige humor en vooral de passie waarmee ze schrijft, staat Karin Slaughter aan de absolute top.’

De Morgen

‘De Slaughter-mix van gruwel, spanning en humor is en blijft uniek!’ *AD Magazine*

‘Een opvallend minder gruwelijke, maar psychologisch uitgediepte en erg pakkende Slaughter en net daarom een van de beste uit de serie.’

Het laatste nieuws

‘Oude wonden worden opengereten, verborgen aspecten van het verleden komen aan het licht en verzachten de pijn over vroeger. Maar wel op z’n Slaughters: via emotionele confrontaties, schokkende gebeurtenissen en verrassende wendingen. En nooit pathetisch of sentimenteel.’

VN’s Detective & Thrillergids

‘Gruwelijk knap opgeschreven. ****’ *de Volkskrant*

‘Karin Slaughter valt als auteur niet te categoriseren. Ze excelleert in psychologische diepgang en is een fenomeen op zichzelf.’

‘Slaughter doet waar ze goed in is: ze laat de lezer
gruwelen.’ *Elsevier*

‘Karin Slaughter verbluft opnieuw. Haar beschrijving
van geweld tegen vrouwen is angstaanjagend, maar ook
hun vechtlust geeft ze alle eer.’ *KnackFocus*

